

Зоран Вучић

ОРФЕЈ НА КОЊУ

*Ево ме,
на мртвом коњу галопирам
низ твоја поља домовино,
са псом у крилу,
са сином што ће ме издати
док свирам и крв проливам
као вино.*

*Сишле су војске и љубави доле,
у тамну долину,
у снегове црне.
Где су нежне сестре,
беле срне, што су се смешиле
кржаве и голе.*

*Ноћ низ коју јездим
неће разданити,
нити ће се мој коњ
уморити.*

* * *

*Нећемо бити
лептири и свици.
Нећемо бити
ветар у павити
Нећемо бити
трава око трла.*

*Никада неће
мртваци заспати
у празном небу,
пепелу до грла.*

* * *

Смрт се спријатељила с нама
— држаћемо се достојанствено
пред лицем тог ћутљивог
пријатеља.

Борис Ејхенбаум

Смрт је женског рода
исто као земља
липа у дубрави, ватра, вода, птица —
огуда у свету толико љубави.

Жено,
ја се раћам из твојих очију,
силазим у таму
из твог светлог лица.

Све друго је тајна:
мука филозофа, мука учитеља,
мука земљоделца, мука чобанина.
Живот није само дисање ваздуха.
И рука што води слепе путевима,
није она рука што сеје и копа.

Тумачи светова,
звезда падалица —
да ли се сећају свога првог плача,
на овој страни тако удаљени
од свога незнања
што расте и јача.

(Коначно сазнање:
преко вида сенка,
како да се сања, Милена Јесенска — ¹
зар још да се снева
у овој ноћи, сестро, Цветајева?)²

---

1) Милена Јесенска — чешка књижевница, убијена у неком концентрационом логору 1939. године.

2) Марина Цветајева — велика руска песникиња, извршила самоубиство у Јелабуги 1941. године.

ИЗ СТРАШНЕ ПЛАВЕТИ

Из страшне плавети,
из дубине света,
кроз немо столеће ,снегове и кише
назирем далеку земљу с минарета,
која моје име
већ лагано брише
са свог берихета,
и из летописа.

Дишем високу самоћу слободе,
а црна ласта
додирне ме крилом.
Низ тихи Вардар и моја крв тече
(за све што је било)
у неке тамне и далеке воде.
Праскозорје ума,
а већ века вече.

Пљујем на твоје прсте и прстење
руко спаситељко:
нема одступнице.
Све се свело
на бескрајно бдење;
на мртвој стражи само реченице.

Скопље, јун 1979.